

POSLEDNÍ POCHVA AKRAŠE

sepsal Tabar Vunqidh

ednoho z mistrů zbrojířů ve městě Slza navštěvovala v roce 407 3V pravidelně během teplých a letních dní mladá a krásná dunmerská žena v závoji. Tedy, že je mladá a krásná místní usoudili jen z jejího postoje a postavy, její tvář totiž nikdo nikdy neviděl. S kovářem se vždycky uchýlili do zadní části jeho obchodu a ten pak na několik hodin obchod uzavřel a učně poslal domů. Odcházela vždy v polovině odpoledne a příští den se zas vracela v naprosto stejný čas. Mezi drby to sice nebylo nic velkého, ale o tom, co tam stařík s tak dobře oblečenou a atraktivní ženou dělá, se navymýšlela spousta krutých vtipů. Po několika týdnech však návštěvy ustaly a život v chudinské čtvrti Slzy se zas vrátil zpátky do normálu.

Teprve až měsíc, dva poté, co tyto návštěvy skončily, se v jednom z mnoha hostinců v sousedství zeptal zbrojíře mladý krejčí, který už trochu přebral, "Tak co se stalo s tou tvou mladou přítelkyní? Zlomil jsi jí srdce?"

Zbrojíř, který o všech fámách věděl, jednoduše odpověděl, "Je to spořádaná mladá žena na úrovni. Mezi ní a mužem jako já k ničemu nedošlo."

A proč tedy chodila do tvého obchodu každý den? zeptala se místní šenkýřka, která se na to sama chtěla zeptat už dávno.

Jestli to chceš vědět, řekl zbrojíř, "učil jsem ji svému řemeslu."

Ale no tak, taháš nás za nos, zasmál se krejčí.

Ne, té mladé dámě konkrétně učarovala právě má konkrétní umělecká zručnost, řekl zbrojíř s náznakem pýchy a potom se zasnul. "Naučil jsem jí, jak přesně opravovat meč, jak na různé škrábance a rýhy, vlasové praskliny, rozbité hrušky, záštity a jílce. Když s tím prvně začala, neměla ani páru o tom, jak připevnit rukojeť ke stopce ostří... Mno, jasně, byla začátečnická, ale kdo by na jejím místě nebyl? Ale nebála se ušpinit si ruce. Naučil jsem ji, jak vyspravit malé, stříbrem a zlatem vykládané ornamenty, které jsou jen na lepších mečích, a jak vše vyleštit do zrcadlového lesku, aby meč vypadal, že jej bohové zrovna sundali ze své nebeské kovadliny."

šenkýřka a krejčí propukli ve sborový smích. Ne proto, co jim vyprávěl, ale proto, že zbrojíř mluvil o tréninku mladé ženy podobně, jako by jiný muž vyprávěl o dlouho ztracené lásce.

Zbrojířův patetický příběh by normálně v krčmě poslouchalo daleko více místních, ale přednost dostaly mnohem důležitější drby. Ve středu města se prý našel další zavražděný otrokář, rozpáraný zepředu dozadu. To už byl šestý během necelých dvou týdnů. Někteří vraha nazývali "Osvoboditel," ale takové podněcování nenávisti vůči otrokářům nebylo mezi obyčejnými obyvateli běžné. Raději mu říkali "Odřezávač," protože několik dřívějších obětí bylo nalezeno úplně bez hlavy. Ostatní sice byli jen propíchnutí, rozporcovaní nebo vyvržení, ale "Odřezávač" si stále zachoval svou původní přezdívku.

Zatímco se nadšení rváči vsázeli o to, v jakém stavu bude nalezena další mrtvola, sešlo se několik tuctů přeživších otrokářů na zámku Serjo Dres Minegaura. Minegaur byl jeden nepřilíš vlivný člen rodu Dres, ale zato jeden z hlavních představitelů otrokářského bratrstva. Svá nejlepší léta měl už sice za sebou, ale jeho druhové se na něj stále spoléhali, hlavně kvůli jeho moudrosti.

Musíme dát dohromady vše, co o tomto Odřezávači víme, a prohledat příslušná místa, řekl Minegaur, usazený před svým luxusním krbem. "Víme, že chová nesmyslnou zášť k otrokářům a k otroctví jako takovému. Víme, že je dovedný s ostrými zbraněmi. Víme, že se umí skrývat a že je dostatečně obratný na to, aby zvládl popravit naše nejstřeženější bratry v jejich nejstřeženějších příbytcích. Vychází mi z toho, že je to dobrodruh a cizinec. Žádný občan Morrowindu by na nás jistě takhle neútočil."

Otrokáři souhlasně přikývli. Cizinec byl nejjednodušší odpovědí na jejich problémy. Jako vždycky.

Kdybych byl o padesát let mladší, sundal bych z krbu svou čepel Akraš, udělal Minegaur rozmáchnuté gesto směrem ke třpytící se zbrani. "A přidal bych se k vám v honbě za touto hrůzou. Hledal bych tam, kde se dobrodruzi setkávají - v hospodách a v cechovních domech. A pak bych mu ukázal, jak umím odřezávat já."

Otrokáři se zdvořile zasmáli.

Předpokládám, že tu čepel bys nám na popravu nepůjčil, nebo snad ano, Serjo? zeptal se nadšeně Soron Jeles, mladý podlézavý otrokář.

To by byla pro Akraš jistě skvělá příležitost, jak zazářit, povzdechl si Minegaur. "Ale přísahal jsem, že půjde na odpočinek se mnou."

Minegaur zavolal svou dceru Pelii, aby otrokářům přinesla další flin, ale ti dívku odmítli. Byla to noc určená k lovu Odřezávače, ne na zapíjení jejich potíží. Minegaur jejich odhodlání srdečně schválil, zvláště proto, že to nebyl zrovna levný likér.

Když odešel poslední z otrokářů, políbil stařík dceru na čelo, naposledy se obdivně podíval na Akraš a dobelhal se do postele. Ještě než tam došel, stihla Pelie sundat ostří z římse a přeběhla s ním pole za zámkem. Věděla, že na ní Kazag čekal ve stájích už hodiny.

Vyskočil k ní ze stínů, objal ji svýma silnýma, srstnatýma rukama a dlouze a sladce ji políbil. Držela ho, jak jen dlouho se odvážila a nakonec se odtáhla a předala mu čepel. Vyzkoušel její ostří.

Ani ten nejlepší khajiitský kovář by nezvládl vykovat takhle nabroušené ostří, řekl a podíval se na svou milou s pýchou. "A to jsem ho včera v noci pořádně poškrábal."

To tedy ano, řekla Pelie. "Musel jsi proříznout železný kyrys."

Otrokáři teď podnikají různá opatření, odpověděl. "Říkali během schůzky něco důležitého?"

Myslí si, že za tím stojí dobrodruh z ciziny, zasmála se. "Nikoho z nich ani nenapadlo, že by zrovna khajiitský otrok mohl mít takové schopnosti, aby podobné 'odřezávání' zvládl."

A to tvůj otec vůbec netuší, že je to právě jeho Akraš, který tvrdě útočí na srdce utlačovatelů?

Proč by měl, když jej každý den najde jako nový přesně tam, kde jej předtím nechal? Ale teď už musím jít, aby nezjistili, že jsem pryč. Moje chuva se mě občas chodí ptát na detaily svatby, jako kdybych v té záležitosti snad měla nějakou volbu.

Slibuju ti, řekl Kazag velmi vážně, "že nebudeš donucena do žádné svatby, která by jen posílila otrokářské postavení tvé rodiny. Poslední pochva, do níž Akraš zajede, bude srdce tvého otce. A až z tebe bude sirotek, budeš moci také osvobodit otroky, přestěhovat se do osvětlenější provincie a vzít si, koho budeš chtít."

No, jsem zvědavá, kdo to bude, poškrádlila ho Pelie a odběhla od stájí.

Těsně před úsvitem se pak Pelie probudila a vyplížila se na zahradu, kde našla Akraš ukrytý pod révou žlučnice. Okraj byl stále relativně ostrý, ale na povrchu ostří byly vidět svislé škrábance. Další setnutí, pomyslela si a vzala pemzový kámen, kterým trpělivě zakrývala stopy a nakonec vše vyleštila pomocí roztoku vody a octa. Když její otec ráno přišel do obýváku na snídani, byla již čepel dávno v původním stavu na římse.

Když přišla zpráva o tom, že byl zavražděn Kemillith Torom, Peliin nastávající manžel a že byl nalezen mimo svou čtvrt s hlavou naraženou na kůlu o pár metrů dál, nemusela ani předstírat, že truchlí. Její otec věděl, že si ho stejně nechtěla vzít.

Je to smůla, řekl. "Ten chlapec byl dobrý otrokář. Ale naštěstí je tu plno dalších mladíků, kteří spojení s naší rodinou uvítají. Co třeba Soron Jeles?"

O dvě noci později Odřezávač navštívil i Sorona Jelese. Boj netrval dlouho, ale Soron se pojistil malou, obrannou hračkou - jehlicí, napuštěnou v jíše jedovatky, kterou si schoval do rukávu. Po smrtelném zásahu se svezl dozadu a zasáhl Kazaga jehlou do lýtky. Když se ten dostal až k Minegaurově zámku, zjistil, že umírá.

S mžitkami před očima vyšplhal po okapu až k oknu Pelie a zaklepal. Pelie neodpověděla hned, protože spala hlubokým, překrásným spánkem a snila o zářivé budoucnosti se svým khajiitským milencem. Zaťukal hlasitěji, což vzbudilo nejen Pelii, ale i jejího otce ve vedlejší místnosti.

Kazagu! vykřikla a otevřela okno. Další, kdo do ložnice vpadl, byl sám Minegaur.

Před sebou spatřil otroka, jenž byl jeho majetek, který se chystá useknout hlavu jeho dceři, tedy jeho majetku, jeho mečem, což byl také jeho majetek. Znenadání a s odhodláním mladého muže přiskočil Minegaur k umírajícímu Khajiitovi, a vyrazil mu meč z ruky. Než ho Pelie stihla zastavit, vrazil její otec čepel do srdce jejího milence.

Když jeho rozvášnění pominulo, upustil stařec meč a otočil se ke dveřím, aby zavolal stráže. Na druhou stranu, napadlo ho, by se ale měl ujistit, zdali jeho dcera nebyla zraněná a jestli nepotřebuje pomoc lékaře. Otočil se tedy k ní a na okamžik si připadal velmi zmatený, cítil sílu rány, ale ne ostří samotné. Pak uviděl krev a následně pocítil bolest. Než si plně uvědomil, že jej s pomocí Akraše bodla právě jeho dcera, byl mrtvý. Čepel nakonec našla svou pochvu.

O týden později, po oficiálním vyšetřování, byl otrok pohřben do neoznačeného hrobu na poli za zámkem a Serjo Dres Minegaur spočinul ve skromném koutě honosné rodinné hrobky. Na jeho pohřeb se přišel podívat velký dav diváků, protože chtěli spatřit urozeného otrokáře, jehož druhým životem byl krutý Odřezávač svých konkurentů. Publikum bylo zdvořilé a tiché, ale nebyla tam jediná osoba, která by si v duchu nepředstavovala poslední momenty života tohoto muže. Muže, který v návalu šílenství zaútočil i na svou dceru, před kterou našťestí skočil věrný a zároveň nešťastný otrok, a který pak svou čepel obrátil proti sobě.

Mezi přihlížejícími byl i starý zbrojář, který tehdy naposledy spatřil svou zahalenou dámu, než ze Slzy záhadně zmizela navždy.